1.3. Tâbiîn Dönemi

- Emeviler devrinin sonlarını teşkil eden dönemdir.
- Bu dönemde Medine, Mekke, Basra, Kûfe, Şam ve Mısır'da sahabenin öğrencileri olan tâbiîn fakihleri, dinî hayata yön vermişlerdir.

- Fıkhın alanı genişlemiş, büyük şehirlerde fıkıh meclisleri oluşmaya başlamıştır.
- Hoca ve bölge farklılığından dolayı ekoller/mezhepler ortaya çıkmıştır.

- Tâbiîn döneminde iki fıkıh merkezi ön plana çıkmıştır:

Tâbiîn dönemi

Hicaz (Medine) → Hicazlılara, daha çok hadis ve sahabi görüşüyle fetva verdikleri için ehli eser denir.

Irak (Kûfe) → Ağırlıklı olarak içtihat ile fetva verdikleri için ehli rey denir.

Biliyor musunuz?

- Tâbiîn döneminde yetişen Medineli yedi meşhur İslam hukukçusu vardır. Bu fakihlere, **fukaha-i seb'a** adı verilir.

Fukaha-i seb'a

- Urve b. Zübeyr
- Said b. Müseyyeb
- Ebû Bekir b. Abdurrahman
- Ubeydullah b. Abdullah
- Harice b. Zeyd b. Sabit
- Kasım b. Muhammed b. Ebû Bekir
- Süleyman b. Yesâr